

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1965

Warszawa, dnia 16 sierpnia 1965 r.

Nr 7

SPIS TRESCI

Dział B

Poz. 72	—	ustawa z dnia 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk	158
„ 73	—	ustawa z dnia 31 marca 1965 r. o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych	162
„ 74	—	ustawa z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (wyciąg)	165
„ 75	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych	167
„ 76	—	uchwała Nr 74 Rady Ministrów z dnia 5 kwietnia 1965 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa	167
„ 77	—	uchwała Nr 83 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1965 r. zmieniająca uchwałę w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości	168
„ 78	—	rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 5 kwietnia 1965 r. w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych na łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego	169
„ 79	—	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 kwietnia 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów	170
„ 80	—	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 1 kwietnia 1965 r. w sprawie zatrudniania absolwentów wyższych szkół zagranicznych	170
„ 81	—	zarządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 22 kwietnia 1965 r. w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej”, trybu jej nadawania oraz sposobu wręczania i noszenia	171
„ 82	—	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Drobnej Wytwórczości i Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 16 kwietnia 1965 r. w sprawie organizowania usług w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych	171
„ 83	—	zarządzenie Nr 31 Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 kwietnia 1965 r. w sprawie zatrudniania cudzoziemców	173
„ 84	—	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 17 kwietnia 1965 r. zmieniające zarządzenie w sprawie sposobu i porządku przedstawiania wniosków o nadanie odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, wzoru rysunkowego tej odznaki i jej wymiaru, trybu wręczania i sposobu jej noszenia	174
„ 85	—	wyjaśnienie Nr 2 Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lutego 1965 r. w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Sosnowieckich Odlewni Staliwa	174
„ 86	—	wyjaśnienie Nr 8 Komitetu Pracy i Płac z dnia 30 grudnia 1964 r. w sprawie wypłacania przejściowego dodatku kwartalnego za okres pobierania przez pracownika zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa	175
„ 87	—	wyjaśnienie Nr 1 Komitetu Pracy i Płac z dnia 7 stycznia 1965 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących te przedsiębiorstwa	175

DZIAŁ B

72

USTAWA

z dnia 31 marca 1965 r.

o zmianie ustawy o Polskiej Akademii Nauk.*(Dziennik Ustaw z dnia 9 kwietnia 1965 r. Nr 14, poz. 99)*

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk (Dz. U. z 1963 r. Nr 40, poz. 226) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 35 otrzymuje brzmienie:

„Art. 35. Placówki naukowe Akademii mogą nadawać stopnie naukowe zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych.”;

2) dotychczasowy dział IV (art. 37—48) zastępuje się nowymi działami IV i V w brzmieniu:

„Dział IV.

Pracownicy Akademii.

Art. 37. W celu wykonania swych zadań Akademia może zatrudniać:

1) pracowników naukowo-badawczych,
2) pracowników inżynierskich, technicznych i równorzędnych,

3) bibliotekarzy dyplomowanych i innych pracowników służby bibliotecznej,

4) dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej,

5) pracowników organizacyjno-ekonomicznych, administracyjnych i innych.

Art. 38. 1. Powołanie na stanowiska pracowników naukowo-badawczych w Akademii następuje w drodze mianowania.

2. Powołanie na stanowiska bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej następuje w drodze mianowania lub na podstawie umowy o pracę.

3. Pozostałych pracowników zatrudnia się na podstawie umowy o pracę.

4. Osoby zatrudnione w innej instytucji na podstawie mianowania mogą być zatrudnione dodatkowo w Akademii tylko na podstawie umowy o pracę.

Art. 39. Pracownikami naukowo-badawczymi są osoby, które posiadając kwalifikacje określone w niniejszej ustawie zostały powołane na następujące stanowiska w Akademii:

1) samodzielnych pracowników naukowo-badawczych,

2) adiunktów,

3) starszych asystentów,

4) asystentów.

Art. 40. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

1) uzyskała stopień naukowy docenta albo

2) uzyskała stopień naukowy doktora i posiada dorobek naukowy potwierdzający kwalifikacje kandydata do samodzielnej pracy badawczej.

2. W przypadkach wyjątkowych, uzasadnionych odpowiednim dorobkiem naukowym, na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-ba-

dawczego może być powołana osoba nie posiadająca stopnia naukowego.

3. Kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i w ust. 2, stwierdza Główna Komisja Kwalifikacyjna.

4. Osoby, które w szkole wyższej lub w instytucie naukowo-badawczym albo w innej placówce działającej na podstawie przepisów o instytucjach naukowo-badawczych uzyskały tytuł docenta lub profesora albo zajmowały stanowisko docenta etatowego, profesora lub samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, uważa się za kwalifikowane do zajmowania stanowiska samodzielnych pracowników naukowo-badawczych w Akademii.

Art. 41. 1. Na stanowisko adiunkta i starszego asystenta może być powołana osoba, która posiada stopień naukowy doktora lub ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub studia równorzędne i wykaże się osiągnięciami w pracy naukowej na poprzednich stanowiskach.

2. Powołanie na stanowisko adiunkta osoby nie posiadającej stopnia naukowego doktora wymaga zgody Sekretarza Naukowego Akademii.

Art. 42. Na stanowisko asystenta może być powołana osoba, która ukończyła studia wyższe z tytułem magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub studia równorzędne i w czasie studiów lub w pracy zawodowej wykazała uzdolnienie do pracy naukowej.

Art. 43. 1. Powołanie na stanowisko asystenta następuje na okres jednego roku i może być odnowione tylko jeden raz na rok następny.

2. Powołanie na stanowisko starszego asystenta następuje na okres dwóch lat i może być odnowione tylko jeden raz na dalsze dwa lata.

3. Powołanie na stanowisko adiunkta następuje na okres trzech lat. Osoba posiadająca stopień doktora może być powołana na stanowisko adiunkta na czas nieograniczony.

Art. 44. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powołuje Sekretarz Naukowy Akademii na podstawie uchwały Sekretariatu Naukowego Akademii po wysłuchaniu opinii rady naukowej właściwej placówki i sekretarza właściwego wydziału Akademii.

2. Na stanowiska adiunktów, starszych asystentów i asystentów powołuje w placówkach podległych wydziałom sekretarz właściwego wydziału Akademii, w innych zaś placówkach — Sekretarz Naukowy Akademii, w obydwóch przypadkach po wysłuchaniu opinii rady naukowej placówki. Adiunkta ze stopniem doktora po-

wołuje na czas nieograniczony Sekretarz Naukowy Akademii.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio przy zawieraniu umów o pracę z pracownikami naukowo-badawczymi w przypadkach przewidzianych w art. 38 ust. 4.

Art. 45. 1. Stosunek służbowy pracownika naukowo-badawczego zawiązuje się z chwilą doręczenia mu pisma nominacyjnego.

2. Przy pierwszym mianowaniu pracownik składa ślubowanie, którego brzmienie i sposób składania ustala Sekretariat Naukowy Akademii.

Art. 46. 1. Podstawowym obowiązkiem pracownika naukowo-badawczego jest twórcza praca badawcza wykonywana zgodnie z planem badań.

2. Poza obowiązkami wynikającymi z ust. 1 pracownik naukowo-badawczy jest obowiązany brać udział w pracach organizacyjnych zleconych mu przez przełożonego.

3. Niezależnie od obowiązków określonych w ust. 1 i 2 asystenci, starsi asystenci i adiunkci są obowiązani brać udział w organizowanym szkoleniu młodej kadry i wykonywać prace, niezbędne do uzyskania stopni naukowych, a samodzielni pracownicy naukowo-badawczy — czynnie współdziałać w szkoleniu i brać udział w postępowaniu zmierzającym do nadawania stopni naukowych.

4. Wymiar zajęć obowiązkowych pracowników naukowo-badawczych ustala Sekretariat Naukowy Akademii.

Art. 47. 1. Pracownik naukowo-badawczy może być zobowiązany w zakresie swojej specjalności naukowej i w ramach ogólnego wymiaru zajęć obowiązkowych do pracy w innej placówce naukowej Akademii lub w instytucie naukowo-badawczym albo w szkole wyższej.

2. Decyzję o nałożeniu obowiązków określonych w ust. 1 wydaje Sekretarz Naukowy Akademii — po zasięgnięciu opinii rady naukowej właściwej placówki i po porozumieniu z właściwym ministrem, jeśli obowiązek pracownika dotyczy instytucji nie podlegającej Akademii.

Art. 48. Pracownik naukowo-badawczy może wykonywać dodatkowo inne stałe zajęcia zarobkowe poza Akademią jedynie za zezwoleniem, którego samodzielnym pracownikom naukowo-badawczym udziela Sekretarz Naukowy Akademii, a pozostałym pracownikom naukowo-badawczym sekretarz właściwego wydziału. W zezwoleniu należy określić rozmiar zajęć dodatkowych, który dla samodzielnych pracowników naukowo-badawczych nie może być większy od rozmiaru zajęć w Akademii, dla innych zaś pracowników naukowo-badawczych nie może przekraczać połowy wymiaru zajęć w Akademii.

Art. 49. Pracownik naukowo-badawczy może uzyskać tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych.

Art. 50. Pracownik naukowo-badawczy ma prawo do urlopu wypoczynkowego w wymiarze 6 tygodni w ciągu roku.

Art. 51. Pracownik naukowo-badawczy i członkowie jego rodziny mają prawo do pomocy leczniczej, której zakres określa Rada Ministrów.

Art. 52. Pracownik naukowo-badawczy i członkowie jego rodziny mają prawo do zaopatrzenia emerytalnego określonego w odrębnych przepisach.

Art. 53. 1. Powołani w drodze mianowania pracownicy naukowo-badawczy, bibliotekarze dyplomowani i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za naruszenie swych obowiązków służbowych i uchybienie godności pracownika.

2. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) dyscyplinarne zwolnienie ze stanowiska,
- 4) dyscyplinarne wydalenie ze służby.

Art. 54. 1. W sprawach dyscyplinarnych orzekają komisje dyscyplinarne.

2. Komisje są niezawisłe w zakresie orzecznictwa dyscyplinarnego.

3. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia skład, sposób powoływania i organizację komisji dyscyplinarnych, zasady wyznaczania składów orzekających, sposób powoływania, zakres i tryb działania rzeczników dyscyplinarnych, tryb postępowania dyscyplinarnego, wykonywania kar dyscyplinarnych, ich darowania i zatarcia.

Art. 55. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego ani wydać orzeczenia dyscyplinarnego uznającego winę i wymierzającego karę, jeżeli od chwili popełnienia czynu upłynęło 5 lat. Gdy o ten sam czyn było prowadzone postępowanie karne, pięcioletni termin liczy się od dnia prawomocnego zakończenia tego postępowania.

2. Rozwiązanie stosunku służbowego po popełnieniu czynu nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, jak również do wymierzenia kary.

Art. 56. 1. Sekretarz Naukowy Akademii może zawiesić w czynnościach pracownika powołanego w drodze mianowania, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne lub złożono wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, jeżeli ze względu na wagę i prawdopodobieństwo zarzutów jest celowe odsunięcie pracownika od wykonywania obowiązków.

2. Jeżeli pracownika pozbawiono w związku z wszczęciem postępowania karnego wolności, zawieszenie w czynnościach jest obowiązkowe.

Art. 57. 1. Pracownik naukowo-badawczy może być przeniesiony na odpowiednie stanowisko do pracy w zakresie tej samej specjalności naukowej do innej placówki naukowej Akademii, instytutu naukowo-badawczego lub szkoły wyższej.

2. Przeniesienie następuje na prośbę lub za zgodą zainteresowanego. W wyjątkowych przypadkach w razie konieczności zapewnienia należytej obsady stanowisk pracowników naukowo-badawczych, zniesienia lub przekształcenia placówki albo też przeprowadzenia w niej innych istotnych zmian organizacyjnych lub jeśli wymaga tego kształcenie kadr w szkolnictwie wyższym

można przenieść pracownika, który nie wyraził na to zgody.

3. Przeniesienia dokonuje organ właściwy do powołania na nowe stanowisko za zgodą organu, któremu pracownik dotychczas podlegał. Przed wydaniem decyzji należy zasięgnąć opinii właściwych rad wydziału i rad naukowych.

Art. 58. 1. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym podlega rozwiązaniu:

1) na prośbę pracownika, zgłoszoną nie później niż na 3 miesiące przed terminem rozwiązania,

2) w razie choroby powodującej trwałą niezdolność do pracy naukowej,

3) z końcem roku kalendarzowego, w którym pracownik kończy 70 lat życia.

2. Zasady, tryb i organy właściwe do wydawania orzeczeń lekarskich o trwałej niezdolności do pracy naukowej określa Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Sekretarzem Naukowym Akademii oraz z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac.

3. Na wniosek rady naukowej placówki, zgłoszony za zgodą samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, zaopiniowany przez kierownika placówki, Sekretariat Naukowy Akademii może przedłużać czas trwania stosunku służbowego z samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 70 lat życia, na dalsze okresy 3-letnie. W razie nieprzedłużenia stosunku służbowego na dalszy okres trzyletni ulega on rozwiązaniu.

4. Organ właściwy do mianowania może zwolnić z zajmowanego stanowiska pracownika naukowo-badawczego, który nie zastosował się do decyzji o przeniesieniu na inne stanowisko w przypadku określonym w art. 57.

Art. 59. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 65 lat życia, może być rozwiązany na jego prośbę z zachowaniem praw emerytalnych.

Art. 60. W przypadku określonym w art. 58 ust. 1 pkt 3, ust. 4 i w art. 59 rozwiązanie stosunku służbowego następuje za trzymiesięcznym wypowiedzeniem, a w przypadku określonym w art. 58 ust. 1 pkt 2 — po upływie trzech miesięcy od daty wydania prawomocnego orzeczenia, o którym mowa w art. 58 ust. 2.

Art. 61. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym rozwiązuje się z mocy prawa w razie:

1) prawomocnego ukarania w trybie dyscyplinarnym karą dyscyplinarnego zwolnienia ze stanowiska lub wydalenia ze służby,

2) pozbawienia tytułu naukowego,

3) prawomocnego skazania na karę utraty praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych,

4) nieodnowienia stosunku służbowego po upływie okresu jego trwania.

Art. 62. 1. Stosunek służbowy z adiunktem, powołanym na czas określony, starszym asystentem i asystentem może być rozwiązany przed upływem okresu, na jaki pracownik został powołany, w razie stwierdzenia, że nie czyni on

koniecznych postępów w swoim rozwoju naukowym. Rozwiązanie stosunku służbowego następuje za 3-miesięcznym wypowiedzeniem.

2. Okoliczności, o których mowa w ust. 1, stwierdza komisja, której skład, sposób powołania i tryb działania określa Sekretariat Naukowy Akademii.

3. Na decyzję sekretarza wydziału o rozwiązaniu stosunku służbowego służy pracownikowi zażalenie do Sekretarza Naukowego Akademii. Na decyzję Sekretarza Naukowego Akademii o rozwiązaniu stosunku służbowego nie służy zażalenie.

Art. 63. Pracownik naukowo-badawczy powołany stosownie do statutu Akademii do pełnienia funkcji kierowniczej w jej placówce może być w każdym czasie odwołany z tej funkcji przez organ, który go do niej powołał. Odwołanie to nie powoduje rozwiązania jego stosunku służbowego jako pracownika naukowo-badawczego.

Art. 64. Stosunek służbowy rozwiązuje lub stwierdza jego rozwiązanie z mocy prawa organ, który jest właściwy do mianowania.

Art. 65. 1. Bibliotekarzami dyplomowanymi są:

- starszy kustosz dyplomowany,
- kustosz dyplomowany,
- adiunkt biblioteczny,
- asystent biblioteczny.

2. Na stanowisko bibliotekarza dyplomowanego można powołać osobę, która posiada dyplom magistra, magistra-inżyniera lub lekarza albo dyplom równorzędnny oraz staż pracy bibliotecznej i złożyła egzamin bibliotekarski lub została zwolniona od egzaminu w przepisany trybie.

3. Rada Ministrów określa szczegółowe warunki, jakim powinni odpowiadać kandydaci na bibliotekarzy dyplomowanych, jak również zasady i tryb składania egzaminów bibliotekarskich i udzielania zwolnień od egzaminów.

Art. 66. 1. Dyplomowanymi pracownikami dokumentacji naukowej są:

- starszy dokumentalista dyplomowany,
- dokumentalista dyplomowany,
- adiunkt dokumentacji naukowej,
- asystent dokumentacji naukowej.

2. Na stanowisko dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej można powołać osobę, która posiada dyplom magistra, magistra-inżyniera lub lekarza albo dyplom równorzędnny i odpowiednią praktykę.

3. Rada Ministrów określa szczegółowe warunki, jakim powinni odpowiadać kandydaci na dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej.

Art. 67. Do bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 50 i 51, a w przypadku powołania ich w drodze mianowania ponadto art. 45, 57—60, art. 61 pkt 1 i 3, art. 63 i 64.

Art. 68. Rada Ministrów określa w drodze rozporządzenia tabelę stanowisk pracowników Akademii z wyjątkiem pracowników naukowo-badawczych, bibliotekarzy dyplomowanych oraz dy-

plomowanych pracowników dokumentacji naukowej i kwalifikacje wymagane do objęcia poszczególnych stanowisk.

Art. 69. Wysokość i zasady wypłacania uposażenia pracowników, zatrudnionych w Akademii, określa Rada Ministrów w drodze rozporządzenia.

Art. 70. O zatrudnieniu w Akademii pracowników nie będących pracownikami naukowo-badawczymi decyduje oraz umowy o pracę zawiera Sekretarz Naukowy Akademii. Sekretarz Naukowy może swoje uprawnienia w tym zakresie przekazać sekretarzom wydziałów albo kierownikom placówek naukowych.

Art. 71. W sprawach nie unormowanych w niniejszej ustawie do pracowników Akademii powołanych w drodze mianowania stosuje się odpowiednio przepisy o państwowej służbie cywilnej.

Dział V.

Główna Komisja Kwalifikacyjna.

Art. 72. 1. Główna Komisja Kwalifikacyjna, zwana dalej „Komisją” działa przy Polskiej Akademii Nauk i jest powołana:

1) do wyrażania opinii w sprawie nadawania stopni naukowych i tytułów naukowych zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych,

2) do stwierdzania posiadania kwalifikacji wymaganych do powołania na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego zgodnie z przepisami niniejszej ustawy oraz z przepisami o instytutach naukowo-badawczych,

3) do sprawowania kontroli nad przebiegiem postępowania w sprawie nadawania stopni naukowych w placówkach naukowych Akademii i w instytutach naukowo-badawczych oraz do wydawania wytycznych i wyjaśnień w sprawach, o których mowa w pkt 1 i 2.

2. Jednostki uprawnione do nadawania stopni naukowych są obowiązane do udzielania Komisji wszelkich żądanych przez nią materiałów i wyjaśnień w tych sprawach.

3. W wykonywaniu swoich zadań Komisja jest niezależna.

Art. 73. 1. Członków Komisji powołuje Prezes Rady Ministrów spośród wybitnych uczonych, reprezentujących główne kierunki nauki.

2. Spośród członków Komisji będących członkami Akademii Prezes Rady Ministrów powołuje przewodniczącego Komisji i dwóch jego zastępców.

3. Kadencja członków Komisji trwa 3 lata.

4. Przewodniczący i jego zastępcy mogą być powołani jako stale urzędujący. Przepis art. 26 stosuje się odpowiednio.

5. Inni członkowie Komisji otrzymują diety za posiedzenia w wysokości ustalonej przez Prezesa Rady Ministrów.

Art. 74. 1. Wewnętrzną organizację Komisji i tryb jej działania ustala regulamin uchwalony przez Radę Ministrów.

2. Nadzór nad Komisją sprawuje Prezes Rady Ministrów.”;

3) dotychczasowy dział V otrzymuje kolejną numerację VI, a przepisy tego działu kolejną numerację artykułów 75—79;

4) w art. 4 pkt 6, w art. 13 oraz w art. 30 ust. 2 i ust. 4 pkt 3 wyrazy „pracowników nauki” zastępuje się wyrazami „pracowników naukowo-badawczych”;

5) w art. 26 wyrazy „pracowników nauki” zastępuje się wyrazami „pracowników naukowo-badawczych oraz pracowników naukowo-dydaktycznych szkół wyższych”.

Art. 2. 1. Zatrudnieni w Akademii w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy docenci etatowi, profesorowie nadzwyczajni i profesorowie zwyczajni stają się samodzielnymi pracownikami naukowo-badawczymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Stosunek służbowy z adiunktami, starszymi asystentami i asystentami zatrudnionymi w Akademii w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy trwa do czasu określonego w piśmie nominacyjnym. Po tym terminie stosunek służbowy może być z nimi odnowiony według zasad niniejszej ustawy. W przypadkach wyjątkowych uzasadnionych rozwojem naukowym pracownika stosunek służbowy z adiunktem zatrudnionym w chwili wejścia w życie niniejszej ustawy może być za zgodą Sekretarza Naukowego Akademii odnowiony jeden raz według przepisów dotychczasowych.

3. Pracownikom naukowo-badawczym Akademii przysługują uprawnienia przewidziane w dotychczasowych przepisach dla pracowników nauki.

4. Dotychczasowi pracownicy techniczno-badawczy zatrudnieni w Akademii w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują swoje uprawnienia, wynikające z dotychczasowych przepisów.

Art. 3. Działająca przy Akademii w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy Komisja Kwalifikacyjna staje się Główną Komisją Kwalifikacyjną w rozumieniu niniejszej ustawy i przejmuje do załatwienia wszystkie sprawy, nie załatwione przez dotychczasową Komisję Kwalifikacyjną.

Art. 4. Do czasu wydania przepisów wykonawczych, przewidzianych w niniejszej ustawie, pozostają w mocy przepisy dotychczasowe ze zmianami, wynikającymi z niniejszej ustawy.

Art. 5. Prezes Rady Ministrów ogłosi w drodze obwieszczenia jednolity tekst ustawy z dnia 17 lutego 1960 r. o Polskiej Akademii Nauk z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji działów, rozdziałów, artykułów, ustępów i punktów.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: E. Ochab
Sekretarz Rady Państwa: J. Horodecki

USTAWA

z dnia 31 marca 1965 r.

o zmianie ustawy o instytutach naukowo-badawczych.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 kwietnia 1965 r. Nr 14, poz. 100)

Art. 1. W ustawie z dnia 17 lutego 1961 r. o instytutach naukowo-badawczych (Dz. U. Nr 12, poz. 60) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rada Ministrów podejmuje uchwałę o utworzeniu instytutu na wniosek zainteresowanego ministra, zaopiniowany przez Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki oraz Sekretarza Naukowego Polskiej Akademii Nauk.”;

2) w art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na dyrektora instytutu i jego zastępcę do spraw naukowo-badawczych może być powołany jedynie samodzielny pracownik naukowo-badawczy.”;

3) w art. 10 ust. 3:

a) pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) przewodniczący, którym może być jedynie samodzielny pracownik naukowo-badawczy instytutu lub spoza instytutu albo osoba zajmująca stanowisko profesora lub docenta etatowego w szkolnictwie wyższym,

2) członkowie, którymi mogą być samodzielni pracownicy naukowo-badawczy instytutu oraz spoza instytutu, osoby posiadające tytuł naukowy profesora lub stopień naukowy docenta albo zajmujące stanowisko profesora lub docenta etatowego z zakresu dziedziny nauki lub dyscypliny naukowej, stanowiącego główne kierunki prac naukowo-badawczych instytutu, a także wysoko kwalifikowani praktycy z dziedziny objętej zakresem działania instytutu.”,

b) pkt 3 skreśla się;

4) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Art. 15. W instytutach zatrudnieni są:

1) pracownicy naukowo-badawczy,

2) dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej i dokumentaliści służby informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej,

3) bibliotekarze dyplomowani,

4) pracownicy służby bibliotecznej,

5) pracownicy inżynierijni, techniczni i inni równorzędni,

6) pracownicy administracyjni,

7) robotnicy i inni pracownicy fizyczni.”;

5) po art. 15 dodaje się nowe art. 15a i 15b w brzmieniu:

„Art. 15a. Pracownikiem naukowo-badawczym jest osoba, która posiada kwalifikacje określone w niniejszej ustawie i w przepisach na jej podstawie wydanych i została powołana na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, adiunkta, starszego asystenta i asystenta.

Art. 15b. 1. Podstawowym obowiązkiem pracownika naukowo-badawczego jest twórcza praca badawcza, wykonywana zgodnie z planem badań,

wewnętrzną organizacją i podziałem czynności oraz regulaminem pracy jednostki organizacyjnej, do której pracownik został przydzielony.

2. Samodzielni pracownicy naukowo-badawczy instytutu kierują pracami naukowo-badawczymi albo wykonują te prace samodzielnie.

3. Adiunkci, starsi asystenci, asystenci wykonują prace naukowo-badawcze pod kierownictwem samodzielnych pracowników naukowo-badawczych.”;

6) art. 16—20 otrzymują brzmienie:

„Art. 16. 1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba, która:

1) posiada tytuł naukowy profesora zwyczajnego lub profesora nadzwyczajnego lub

2) uzyskała stopień lub tytuł naukowy docenta albo

3) uzyskała stopień naukowy doktora i posiada określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 29 staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowym potwierdzającym kwalifikacje kandydata do samodzielnej pracy badawczej.

2. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego może być powołana również osoba, która ukończyła studia wyższe i posiada określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 29 staż pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, a ponadto wykazuje się dorobkiem naukowo-badawczym z dziedziny badań objętych zakresem działania instytutu lub pokrewnej, potwierdzającym jej kwalifikacje do samodzielnej pracy naukowo-badawczej.

3. Kwalifikacje, o których mowa w ust. 1 pkt 3 i ust. 2, stwierdza Główna Komisja Kwalifikacyjna działająca na podstawie ustawy o Polskiej Akademii Nauk.

Art. 17. Na stanowisko asystenta, starszego asystenta lub adiunkta mogą być powołane osoby:

1) które uzyskały stopień naukowy doktora lub

2) które ukończyły studia wyższe i wykazały się zdolnościami i przydatnością do prac naukowo-badawczych w instytucie oraz posiadają określony w rozporządzeniu przewidzianym w art. 29 staż pracy zawodowej.

Art. 18. Rada Ministrów może określić w rozporządzeniu przewidzianym w art. 29 szczególnie uzasadnione przypadki, w których na stanowisko pracownika naukowo-badawczego może być powołana osoba nie odpowiadająca warunkom określonym w art. 16 i 17.

Art. 19. 1. Samodzielnymi pracownikami naukowo-badawczymi zatrudnia się w instytucie w drodze mianowania.

2. Adiunkt, który uzyskał stopień doktora, może być zatrudniony albo w drodze mianowania, albo na podstawie umowy o pracę.

3. Bibliotekarze dyplomowani i dyplomowani pracownicy dokumentacji naukowej mogą być zatrudnieni w drodze mianowania lub na podstawie umowy o pracę.

4. Wszystkich innych pracowników zatrudnia się w instytucie na podstawie umowy o pracę.

5. Pracownicy naukowo-badawczy zatrudnieni w innej instytucji na podstawie mianowania mogą być zatrudnieni dodatkowo w instytucie tylko na podstawie umowy o pracę.

Art. 20.1. Na stanowisko samodzielnego pracownika naukowo-badawczego powołuje i odwołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu zaopiniowany przez radę naukową instytutu.

2. Adiunktów, starszych asystentów i asystentów powołuje dyrektor instytutu. Powołanie następuje po stwierdzeniu przez radę naukową instytutu, że ubiegający się kandydat odpowiada warunkom określonym w art. 17.

3. Adiunkta ze stopniem doktora w drodze mianowania powołuje właściwy minister na wniosek dyrektora instytutu.”;

7) art. 21 otrzymuje brzmienie:

„Art. 21. 1. Pracownik naukowo - badawczy mianowany w instytucie może być przeniesiony na odpowiednie stanowisko do pracy w zakresie tej samej specjalności naukowej do innego instytutu, innej jednostki organizacyjnej wymagającej zatrudnienia pracowników naukowo-badawczych (art. 32), Polskiej Akademii Nauk albo szkoły wyższej lub wyższej szkoły zawodowej.

2. Przeniesienie następuje na prośbę lub za zgodą zainteresowanego. W wyjątkowych przypadkach w razie konieczności zapewnienia należytej obsady stanowisk pracowników naukowo-badawczych, zniesienia lub przekształcenia instytutu albo też przeprowadzenia w instytucie innych istotnych zmian organizacyjnych lub jeśli wymaga tego kształcenie kadr w szkolnictwie wyższym, można przenieść pracownika naukowo-badawczego, który nie wyraził na to zgody.

3. Przeniesienia dokonuje organ właściwy do mianowania w nowym miejscu pracy w porozumieniu z organem właściwym do mianowania w dotychczasowym miejscu pracy zainteresowanego. Przed wydaniem decyzji należy zasięgnąć opinii odpowiednich rad naukowych.”;

8) po art. 21 dodaje się nowe art. 21a i 21b w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. Pracownik naukowo - badawczy mianowany w instytucie może być zobowiązany w zakresie swojej specjalności naukowej i w ramach ogólnego wymiaru zajęć obowiązkowych do pracy w innym instytucie naukowo-badawczym lub placówce naukowej Polskiej Akademii Nauk, w szkole wyższej lub w wyższej szkole zawodowej.

2. Decyzje na podstawie ust. 1 wydaje minister sprawujący nadzór nad instytutem; w przypadku gdy pracownik ma być zobowiązany do pracy w instytucji nie podlegającej temu mini-

strowi, decyzja, o której mowa w ust. 1, zostaje podjęta w porozumieniu z zainteresowanym ministrem lub Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

Art. 21b. 1. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 65 lat życia, może być rozwiązany na prośbę pracownika z zachowaniem praw emerytalnych.

2. Stosunek służbowy rozwiązuje się z pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 70 lat życia.

3. W przypadkach określonych w ust. 1 i 2 rozwiązanie stosunku służbowego następuje po 3-miesięcznym wypowiedzeniu.

4. Na wniosek rady naukowej instytutu zgłoszony za zgodą samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, zaopiniowany przez dyrektora instytutu, minister może przedłużać czas trwania stosunku służbowego z samodzielnym pracownikiem naukowo-badawczym, który ukończył 70 lat życia, na dalsze okresy trzyletnie. W razie nieprzedłużenia stosunku służbowego na dalszy okres trzyletni stosunek służbowy ulega rozwiązaniu.”;

9) art. 22 i 23 otrzymują brzmienie:

„Art. 22. 1. Stosunek służbowy z mianowanymi pracownikami naukowo-badawczymi podlega rozwiązaniu:

1) na prośbę pracownika, zgłoszoną nie później niż na trzy miesiące przed terminem rozwiązania,

2) w razie choroby pracownika, powodującej trwałą niezdolność do pracy naukowo-badawczej, stwierdzoną orzeczeniem właściwych organów określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac; zwolnienie następuje po upływie trzech miesięcy od daty wydania prawomocnego orzeczenia,

3) w przypadkach likwidacji lub podziału instytutu albo połączenia z innym instytutem; rozwiązanie stosunku służbowego następuje po 3-miesięcznym wypowiedzeniu,

4) w przypadkach wyjątkowych, gdy działalność naukowo-badawcza pracownika pozostaje w rażącej sprzeczności z zadaniami instytutu lub obowiązkami pracownika naukowo-badawczego.

2. Organ właściwy do mianowania może zwolnić z zajmowanego stanowiska pracownika naukowo-badawczego, który nie zastosował się do decyzji o przeniesieniu na inne stanowisko, w przypadku określonym w art. 21 ust. 2.

Art. 23. Stosunek służbowy z pracownikiem naukowo-badawczym rozwiązuje się z mocy prawa w razie:

1) prawomocnego ukarania w trybie dyscyplinarnym karą dyscyplinarnego zwolnienia ze służby lub wydalenia ze służby,

2) pozbawienia tytułu naukowego,

3) prawomocnego skazania na utratę praw publicznych lub obywatelskich praw honorowych.”;

10) art. 24 otrzymuje brzmienie:

„Art. 24. Pracownik naukowo-badawczy powołany na funkcję kierowniczą w instytucie może być odwołany z tego stanowiska przez organ, któ-

ry go powołał; odwołanie to nie powoduje rozwiązania jego stosunku służbowego jako pracownika naukowo-badawczego.”;

11) po art. 25 dodaje się nowe art. 25a i 25b w brzmieniu:

„Art. 25a. 1. Na stanowisko bibliotekarza dyplomowanego może być powołana osoba, która posiada tytuł magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny, odpowiedni staż pracy bibliotecznej, złożyła egzamin bibliotekarski lub została zwolniona od tego egzaminu w przepisany trybie.

2. Bibliotekarzami dyplomowanymi są:

- starszy kustosz dyplomowany,
- kustosz dyplomowany,
- adiunkt biblioteczny,
- asystent biblioteczny.

Art. 25b. 1. Na stanowisko dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej może być powołana osoba, która posiada tytuł magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny, odpowiedni staż pracy dokumentacyjnej, złożyła egzamin lub została zwolniona od tego egzaminu w przepisany trybie.

2. Dyplomowanymi pracownikami dokumentacji naukowej są:

- starszy dokumentalista dyplomowany,
- dokumentalista dyplomowany,
- adiunkt dokumentacji naukowej,
- asystent dokumentacji naukowej.”;

12) w art. 26 ust. 2 wyrazy „pracownikom nauki w rozumieniu ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkołach wyższych (Dz. U. Nr 68, poz. 336)” zastępuje się wyrazami „pracownikom naukowo-dydaktycznym wymienionym w art. 88 ust. 2 pkt 1 i 3 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1958 r. Nr 68, poz. 336, z 1960 r. Nr 9, poz. 56, Nr 10, poz. 64, z 1962 r. Nr 20, poz. 88 i z 1965 r. Nr 14, poz. 98).”;

13) po art. 26 dodaje się nowy art. 26a w brzmieniu:

„Art. 26a. Postanowienia art. 19 ust. 5 oraz art. 26 ust. 2 pkt 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie do dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej i bibliotekarzy dyplomowanych, a w przypadkach powołania ich w drodze mianowania ponadto art. 20 ust. 3, 21, 21b, 22—24, 27 i 28.”;

14) art. 29—32 otrzymują brzmienie:

„Art. 29. 1. Rada Ministrów wyda w drodze rozporządzenia przepisy wykonawcze do art. 10 i 15—27 ustawy.

2. W szczególności przepisy wydane na podstawie ust. 1 ustalają:

1) kategorie stanowisk pracowników naukowo-badawczych, ich podstawowe obowiązki, warunki i tryb ich powoływania i awansowania, zasady i sposób określania i zaliczania stażu pracy, zasady i warunki ustalania czasu pracy i wykonywania zajęć zarobkowych poza zajęciami w instytucie, warunki i tryb obniżania czasu pracy oraz udzielania płatnych urlopów i stypendiów dla celów podnoszenia kwalifikacji,

2) zasady zatrudniania i wynagradzania pracowników określonych w art. 15 pkt 2—7,

3) organy dyscyplinarne i ich organizację, tryb postępowania dyscyplinarnego oraz zasady i tryb wykonywania kar dyscyplinarnych i ich darowania i zatarcia,

4) staż pracy wymagany do powołania na pracowników naukowo-badawczych osób, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3 i ust. 2 oraz w art. 17 pkt 2, a także przypadki powołania na pracowników naukowo-badawczych osób, nie odpowiadających warunkom określonym w art. 16 i 17.

3. W rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, zostaną ustalone ponadto:

1) postanowienia szczególne dotyczące dodatkowego zatrudnienia w instytucie na podstawie umowy o pracę pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych na stanowiskach takich pracowników w innym instytucie, Polskiej Akademii Nauk i szkolnictwie wyższym lub na stanowiskach pracowników naukowo-dydaktycznych w tym szkolnictwie,

2) postanowienia szczególne dotyczące warunków, jakim powinni odpowiadać kandydaci na bibliotekarzy dyplomowanych i dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, oraz warunków zatrudniania w instytutach naukowo-badawczych i bibliotekarzy dyplomowanych, dyplomowanych pracowników dokumentacji naukowej, i dokumentalistów służby informacji naukowej, technicznej i ekonomicznej.

Art. 30. Instytutowi może być przyznane uprawnienie do nadawania stopni naukowych w trybie i na warunkach określonych w przepisach o stopniach naukowych i tytułach naukowych.

Art. 31. Pracownik naukowo-badawczy instytutu lub jednostki organizacyjnej, określonej w art. 32 ust. 1, może uzyskać tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego zgodnie z przepisami o stopniach naukowych i tytułach naukowych.

Art. 32 1. W państwowych, społecznych i spółdzielczych jednostkach organizacyjnych nie będących instytutami, których planowa działalność wymaga prowadzenia prac naukowo-badawczych w rozumieniu art. 3 lub koordynacji tych prac, a w szczególności w centralnych branżowych i zakładowych jednostkach organizacyjnych powołanych dla celów naukowo-badawczych, w bibliotekach, archiwach i w muzeach mogą być zatrudnieni pracownicy naukowo-badawczy.

2. Do pracowników naukowo-badawczych zatrudnionych w jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 15a—18 oraz art. 19—25, art. 26, art. 27—28. Postanowienia szczególne w tym przedmiocie określi Rada Ministrów w drodze rozporządzenia, o którym mowa w art. 29.

3. Wykaz jednostek organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, ustala Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki na wniosek zainteresowanych ministrów.

4. W jednostkach organizacyjnych, o których mowa w ust. 1, może być powołana rada naukowa przez właściwego ministra.

5. Do rad naukowych w jednostkach, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy art. 10.”;

15) w art. 33:

a) w ust. 1 wyrazy „instytutów” zastępuje się przez wyrazy „wojskowych instytutów naukowo-badawczych”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Warunkiem powołania na stanowisko pracownika naukowo-badawczego jest posiadanie kwalifikacji określonych w niniejszej ustawie. Kwalifikacje, o których mowa w art. 16 ust. 1 pkt 3 i ust. 2, stwierdza Rada Wyższego Szkolnictwa Wojskowego, ustanowiona w art. 5 ustawy z dnia 31 marca 1965 r. o wyższym szkolnictwie wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 102),

c) ust. 4 skreśla się;

16) w art. 25, 26, 27, 28 i 33 ust. 2 wyrazy „pracownik naukowy” w różnych liczbach i przypadkach zastępuje się wyrazami „pracownik naukowo-badawczy” w odpowiedniej liczbie i przypadku.

Art. 2. 1. Osoby które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie:

1) stanowiska samodzielnych pracowników nauki,

2) stanowiska samodzielnych pracowników naukowo-badawczych,

stają się samodzielnymi pracownikami naukowo-badawczymi w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Osoby, które w dniu wejścia w życie ustawy zajmują w instytucie stanowiska adiunkta, starszego asystenta i asystenta, nabywają wszelkie uprawnienia adiunkta, starszego asystenta i asystenta na stanowiskach dotychczas zajmowanych.

3. Stosunek służbowy pracowników mianowanych, którzy w myśl ustawy powinni być zatrudnieni na podstawie umowy o pracę, przekształca się z dniem wejścia w życie ustawy w stosunek pracy oparty na umowie.

Art. 3. Przewodniczący Komitetu Nauki i Techniki ogłosi w Dzienniku Ustaw jednolity tekst ustawy o instytutach naukowo-badawczych z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów ogłoszonych przed dniem wydania jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów, ustępów i punktów.

Art. 4. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

74

USTAWA

z dnia 31 marca 1965 r.

o wyższym szkolnictwie wojskowym.

(Dziennik Ustaw z dnia 9 kwietnia 1965 r. Nr 14, poz. 102)

(Wyciąg)

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Wyższymi szkołami wojskowymi są akademie wojskowe i wyższe szkoły oficerskie.

2. Akademie wojskowe są szkołami wyższymi, a wyższe szkoły oficerskie — wyższymi szkołami zawodowymi w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1958 r. Nr 68, poz. 336, z 1960 r. Nr 9, poz. 56 i Nr 10, poz. 64, z 1962 r. Nr 20, poz. 88 oraz z 1965 r. Nr 14, poz. 98).

Rozdział 2.

Akademie wojskowe.

Art. 19. 1.

2. Na stanowiska dziekana wydziału oraz szefa katedry lub instytutu można powołać również osobę cywilną będącą profesorem lub docentem etatowym.

Art. 20. 1. Kierownikiem biblioteki głównej akademii może być osoba posiadająca kwalifikacje

przewidziane dla bibliotekarzy dyplomowanych i stopień naukowy doktora lub posiadająca stopień naukowy docenta.

2. W wyjątkowych przypadkach na stanowisko kierownika biblioteki głównej można wyznaczyć oficera lub powołać osobę cywilną posiadającą dostateczne przygotowanie do wykonywania tej funkcji, mimo braku warunków określonych w ust. 1.

Art. 21. Na stanowiska wymienione w art. 19 i 20 oraz na stanowiska szefów (kierowników) innych jednostek organizacyjnych wymienionych w art. 6 i 7 wyznacza oficerów i powołuje pracowników cywilnych oraz zwalnia z tych stanowisk Minister Obrony Narodowej.

Rozdział 4.

Pracownicy naukowo-dydaktyczni i inni pracownicy wyższych szkół wojskowych.

Art. 43. 1. Pracownikami naukowo-dydaktycznymi w wyższych szkołach wojskowych są oficerowie i osoby cywilne, wykonujące funkcje dydaktyczne i naukowo-badawcze lub tylko dydaktyczne.

2. Pracownikami naukowo-dydaktycznymi w wyższych szkołach wojskowych są w szczególności osoby zajmujące stanowiska:

- 1) profesora zwyczajnego,
- 2) profesora nadzwyczajnego,
- 3) docenta etatowego,
- 4) starszego wykładowcy,
- 5) wykładowcy,
- 6) adiunkta,
- 7) starszego asystenta,
- 8) asystenta,
- 9) bibliotekarza dyplomowanego,
- 10) dyplomowanego pracownika dokumentacji naukowej,
- 11) lektora (nauczyciela języków),
- 12) instruktora (nauczyciela) przedmiotów, zawodu lub umiejętności praktycznych,
- 13) instruktora (nauczyciela) wychowania fizycznego.

Art. 44. 1. Na stanowisko pracownika naukowo-dydaktycznego można powołać osobę, która posiada:

- 1) określone w ustawie kwalifikacje naukowe, dydaktyczne lub zawodowe,
- 2) kwalifikacje ideowe i moralne, niezbędne do wykonywania funkcji nauczyciela i wychowawcy.

2. Na pracownikach naukowo-dydaktycznych ciążyą podstawowe obowiązki określone w ustawie o szkolnictwie wyższym.

Art. 45. 1. Na stanowisko profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego można powołać osobę, która posiada tytuł naukowy profesora nadzwyczajnego lub profesora zwyczajnego w zakresie danej lub pokrewnej dyscypliny naukowej.

2. W wyjątkowych przypadkach pełnienie obowiązków profesora można powierzyć na czas określony osobie, która nie mając tytułu naukowego, wymienionego w ust. 1, posiada odpowiednio wysokie kwalifikacje naukowe i osiągnięcia w pracy naukowo-badawczej lub zawodowej.

3. Osoba, której powierzono pełnienie obowiązków profesora stosownie do ust. 2, posiada uprawnienia i obowiązki profesora w zakresie pracy naukowej i dydaktycznej, uczestniczenia w organach kolegialnych wyższej szkoły wojskowej oraz zajmowania w szkole stanowisk, do których objęcia wymagane jest posiadanie tytułu naukowego.

4. Osoba cywilna, której powierzono pełnienie obowiązków profesora stosownie do ust. 2, jest profesorem kontraktowym w rozumieniu ustawy o szkolnictwie wyższym.

Art. 46. 1. Na stanowisko docenta etatowego można powołać osobę posiadającą:

- 1) stopień naukowy docenta w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki bądź
- 2) stopień naukowy doktora w zakresie danej lub pokrewnej dziedziny nauki oraz odpowiedni dorobek naukowy lub zawodowy, osiągnięty po uzyskaniu tego stopnia, świadczący o przygotowaniu do prowadzenia samodzielnej pracy naukowej i dydaktycznej.

2. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych potrzebami szkoły na stanowisko docenta etatowego można powołać osobę, która nie mając stopnia naukowego określonego w ust. 1 i stażu pracy na stanowisku pracownika naukowo-dydaktycznego lub naukowo-badawczego, posiada jednak osiągnięcia w pracy naukowej lub w twórczej pracy zawodowej niezbędne do pełnienia funkcji docenta etatowego.

Art. 47. 1. Na stanowisko starszego wykładowcy lub wykładowcy można powołać osobę, która posiada tytuł: oficera dyplomowanego, magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny, osiągnęła poważne wyniki w pracy dydaktycznej lub zawodowej i posiada kwalifikacje do samodzielnego prowadzenia pracy dydaktycznej w wyższej szkole wojskowej.

2. W wyjątkowych przypadkach uzasadnionych potrzebami szkoły na stanowisko starszego wykładowcy lub wykładowcy można powołać również osobę, która posiada dyplom ukończenia wyższej szkoły zawodowej lub równorzędny i kwalifikacje oraz osiągnięcia w pracy dydaktycznej lub zawodowej niezbędne do pełnienia tej funkcji.

3. Minister Obrony Narodowej określa szczegółowe kwalifikacje, jakie powinni posiadać oficerowie powoływani na stanowiska starszych wykładowców i wykładowców.

Art. 48. 1. Na stanowisko adiunkta można powołać osobę posiadającą stopień naukowy doktora.

2. Na stanowisko starszego asystenta lub asystenta można powołać osobę posiadającą tytuł oficera dyplomowanego, magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny.

3. Minister Obrony Narodowej może określić przypadki, w których dla powołania na stanowisko adiunkta nie jest wymagane posiadanie stopnia naukowego doktora. W zakresie nauk innych niż wojskowe, objętych kierunkiem naukowym wyższej szkoły wojskowej, Minister Obrony Narodowej określa te przypadki w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 49. 1. Bibliotekarzami dyplomowanymi są:

- 1) starszy kustosz dyplomowany,
 - 2) kustosz dyplomowany,
 - 3) adiunkt biblioteczny,
 - 4) asystent biblioteczny.
2. Dyplomowanymi pracownikami dokumentacji naukowej są:
- 1) starszy dokumentalista dyplomowany,
 - 2) dokumentalista dyplomowany,
 - 3) adiunkt dokumentacji naukowej,
 - 4) asystent dokumentacji naukowej.
3. Lektorzy prowadzą naukę języków.
4. Instruktorzy (nauczyciele) wychowania fizycznego oraz instruktorzy (nauczyciele) przedmiotów, zawodów i umiejętności praktycznych prowadzą zajęcia dydaktyczne w zakresie tych przedmiotów.

Art. 50. 1. Na stanowiska wymienione w art. 49 ust. 1—3 można powołać osobę posiadającą

tytuł: oficera dyplomowanego, magistra, magistra-inżyniera, lekarza lub tytuł równorzędny.

2. Przepis art. 47 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 51. 1. Minister Obrony Narodowej może tworzyć w wyższych szkołach wojskowych:

1) stanowiska pracowników naukowo-dydaktycznych inne niż wymienione w art. 43 ust. 2 oraz określić kwalifikacje wymagane do objęcia tych stanowisk,

2) stanowiska pracowników naukowo-badawczych przewidziane w przepisach o instytutach naukowo-badawczych.

2. Do osób powoływanych na stanowiska określone w ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące kwalifikacji, warunków zatrudnienia oraz praw i obowiązków pracowników naukowo-badawczych w wojskowych instytutach naukowo-badawczych.

Art. 54. Do wykonywania zadań usługowych związanych z pracą naukową i dydaktyczną w wyższych szkołach wojskowych mogą być tworzone stanowiska pracowników służby bibliotecznej, pracowników inżynierskich, technicznych i równorzędnych, pracowników organizacyjno-ekonomicznych oraz innych pracowników administracyjnych.

Art. 55. 1. Do osób cywilnych powoływanych na stanowiska pracowników naukowo-dydaktycznych i innych pracowników w wyższych szkołach

wojskowych oraz do osób zajmujących te stanowiska w sprawach nie unormowanych w niniejszej ustawie stosuje się przepisy o szkolnictwie wyższym dotyczące pracowników naukowo-dydaktycznych i innych pracowników szkoły.

2. Uprawnienia Ministra Szkolnictwa Wyższego i organów szkoły określone w przepisach, o których mowa w ust. 1, przysługują odpowiednio Ministrowi Obrony Narodowej i organom wyższych szkół wojskowych, z wyjątkiem uprawnień w zakresie wydawania przepisów wykonawczych.

3. W przypadkach, w których przepisy powołane w ust. 1 przewidują wniosek Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego lub zasięgnięcie jej opinii, Minister Obrony Narodowej działa w porozumieniu z Ministrem Szkolnictwa Wyższego.

Rozdział 5.

Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 61. 1. Traci moc ustawa z dnia 16 lutego 1960 r. o akademiach wojskowych (Dz. U. Nr 9, poz. 56).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych przewidzianych w niniejszej ustawie obowiązują przepisy dotychczasowe ze zmianami wynikającymi z ustawy.

Art. 62. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: *E. Ochab*
Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*

75

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 24 marca 1965 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 26 kwietnia 1965 r. Nr 15, poz. 103)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach przemysłu

węglowego oraz w przedsiębiorstwach energetycznych (Dz. U. z 1962 r. Nr 26, poz. 119, z 1963 r. Nr 12, poz. 65 i z 1964 r. Nr 14, poz. 80) w § 2 pkt 2 liczbę „1.350” zastępuje się liczbą „1.415”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

76

UCHWAŁA Nr 74 RADY MINISTRÓW

z dnia 5 kwietnia 1965 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych gospodarstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa.

(Monitor Polski z dnia 15 kwietnia 1965 r. Nr 19, poz. 82)

§ 1. Przedłuża się na rok gospodarczy 1964/1965 moc obowiązującą uchwały nr 145 Rady Ministrów z dnia 21 maja 1964 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1963/1964 w państwowych gospodarstwach rolnych, z wyjątkiem państwowych go-

sparstw rolnych podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa (Monitor Polski Nr 35, poz. 155).

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1964 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

UCHWAŁA Nr 83 RADY MINISTRÓW

z dnia 14 kwietnia 1965 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości.

(Monitor Polski z dnia 27 kwietnia 1965 r. Nr 20, poz. 89)

§ 1. W uchwale nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. w sprawie rozwoju produkcji wyrobów oznaczanych znakiem jakości (Monitor Polski z 1961 r. Nr 98, poz. 409 i z 1963 r. Nr 16, poz. 93) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. W przedsiębiorstwach produkujących wyroby oznaczone znakiem jakości tworzy się w 1965 r. z narzutów na koszty produkcji fundusz nagród.

2. Podstawę do obliczania w przedsiębiorstwach funduszu nagród stanowi wartość sprzedaży w cenach zbytu wyrobów oznaczonych znakiem jakości w danym okresie, pomnożona przez wskaźnik procentowy udziału osobowego funduszu płac w wartości produkcji towarowej, wynikający z zatwierdzonego rocznego planu techniczno-ekonomicznego.

3. Fundusz nagród wynosi 1—4% podstawy, o której mowa w ust. 2.

4. Procentowy wskaźnik funduszu nagród dla określonych wyrobów lub grup wyrobów, o którym mowa w ust. 3, zasady naliczania funduszu oraz nagradzania ustala właściwi ministrowie w terminie do dnia 30 czerwca 1965 r. opierając się na wytycznych stanowiących załącznik do uchwały.

5. Nie stanowi przeszkody do utworzenia funduszu nagród wymienionego w ust. 1, jeżeli na wyrobach, co do których przedsiębiorstwo uzyskało zezwolenie na oznaczanie znakiem jakości, na skutek żądania odbiorcy zagranicznego znak ten nie zostanie zamieszczony, a wyroby odpowia-

dają warunkom określonym przy udzielaniu zezwolenia na używanie znaku.

6. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, przeznaczony jest na nagrody dla pracowników przedsiębiorstw, którzy przyczynili się do produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

7. Minister Finansów uregułuje tryb gromadzenia w przedsiębiorstwach funduszu, o którym mowa w ust. 1.”;

2) wprowadza się załącznik w brzmieniu podanym w załączniku do niniejszej uchwały.

§ 2. 1. W razie podjęcia przez przedsiębiorstwo produkcji oznaczonej znakiem jakości należy ustalić dla danego przedsiębiorstwa, jako podstawę lub warunek premiowania kierownictwa i pracowników właściwych komórek organizacyjnych przedsiębiorstwa, zadanie wykonania tej produkcji. Wielkość produkcji oznaczonej znakiem jakości ustala jednostka nadrzędna producenta, biorąc pod uwagę możliwości odpowiedniego zaopatrzenia materiałowo-technicznego.

2. W razie niepełnego wykonania zadania, o którym mowa w ust. 1, stosuje się potrącenia premii proporcjonalnie do stopnia jego niewykonania, zgodnie z przepisem § 7 ust. 2 uchwały nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 138).

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

Załącznik do uchwały nr 83 Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 1965 r. (poz. 89).

„Załącznik do uchwały nr 532 Rady Ministrów z dnia 11 grudnia 1961 r. (poz. 409).

WYTYCZNE W SPRAWIE USTALENIA PRZEZ ZAINTERESOWANYCH MINISTRÓW PROCENTOWEGO WSKAŹNIKA NAGRÓD ORAZ ZASAD NALICZANIA I WYPŁACANIA NAGRÓD ZA PRODUKCJĘ WYROBÓW OZNACZONYCH ZNAKIEM JAKOŚCI

I. Ustalenie procentowego wskaźnika nagród.

1. Procentowe wskaźniki nagród dla określonych grup wyrobów należy ustalać w następujących wysokościach:

1) dla wyrobów oznaczonych znakiem klasy „Q” — od 3 do 4%,

2) dla wyrobów oznaczonych znakiem klasy „1”:

a) objętych obowiązkiem zgłoszeń oraz wyrobów zgłoszonych w resortowych rocznych programach zgłoszeń i przyjętych do oceny — od 2 do 3%,

b) pozostałych wyrobów objętych wykazem, stanowiącym załącznik do zarządzenia Prezesa Polskiego Komitetu Normalizacyjnego z dnia 31 stycznia 1962 r. Monitor Polski Nr 25, poz. 106) — od 1 do 2%,

c) innych wyrobów — 1%

podstawy, o której mowa w § 3 ust. 2 uchwały.

2. Ponadto przy ustalaniu wielkości wskaźnika należy preferować:

1) wyroby, których produkcja ma szczególne znaczenie gospodarcze (np. artykuły gospodarstwa domowego trwałego użytku, wyroby eksportowe itp.),

2) wyroby, przy których eksploatacji wchodzi w grę bezpieczeństwo użytkownika (np. wyroby elektrotechniczne, aparaty gazowe itp.),

3) wyroby, których wysoka jakość może być osiągana przy dużym wysiłku producentów.

3. Ustalony przez ministrów dla określonych grup

wyrobów wskaźnik procentowy funduszu nagród może być w indywidualnych wypadkach podwyższony od 0,5 do 1% (maksymalnie do 4%) na podstawie decyzji właściwego ministra na wniosek zgłoszony przez przedsiębiorstwo i zaopiniowany przez zjednoczenie. Zwiększenie to może być stosowane wyjątkowo, szczególnie w odniesieniu do przedsiębiorstw, które pracują w specyficznie trudnych warunkach, osiągają dzięki szczególnym wysiłkom załogi wysoką jakość produkowanych wyrobów mających duże znaczenie gospodarcze dla zaopatrzenia rynku wewnętrznego i na eksport.

II. Zasady obliczania funduszu nagród.

1. Fundusz nagród tworzy się z narzutu na koszty produkcji i oblicza się proporcjonalnie w miarę sprzedaży wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

2. Sprzedaż wyrobów oznaczonych znakiem jakości powinna być ewidencjonowana w księgowości na odrębnych kontach. W fakturach na dostawę wyrobów oznaczonych tym znakiem należy podawać klasę znaku jakości.

3. Fundusz nagród nie może być tworzony, jeżeli nie zostały spełnione warunki, na jakich przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości. W szczególności:

1) prawo do tworzenia funduszu nagród ustaje z chwilą wygaśnięcia lub cofnięcia prawa do oznaczania wyrobu znakiem jakości,

2) ponadto uprawnienie do tworzenia funduszu nagród zostanie cofnięte przedsiębiorstwu w razie niedotrzymania któregośkolwiek z warunków, na jakich przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości.

4. W sprawach o cofnięcie przedsiębiorstwu uprawnienia do tworzenia funduszu nagród decyduje dyrektor zjednoczenia, w skład którego wchodzi przedsiębiorstwo:

1) na wniosek instytucji, która przyznała przedsiębiorstwu prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości,

2) z własnej inicjatywy w razie uzyskania informacji w innej drodze o nieprzestrzeganiu przez przedsiębiorstwo warunków, na jakich przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości.

5. Cofnięcie uprawnienia do tworzenia funduszu nagród następuje na okres od dnia ujawnienia nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwo warunków, na których przyznane zostało prawo do oznaczania wyrobu znakiem jakości, do dnia najbliższej kontroli, stwierdzającej spełnienie tych warunków, jednakże na okres nie krótszy niż trzy miesiące.

III. Zasady wypłacania funduszu nagród.

1. Fundusz nagród przeznaczony jest na nagrody dla pracowników przedsiębiorstw, którzy przyczynili się w szczególny sposób do produkcji wyrobów oznaczonych znakiem jakości.

2. Ministrowie określają służby i grupy osób nadzorujące (kontrolujące) produkcję, które mogą być objęte nagradzaniem, z tym że na pracowników bezpośrednio produkcyjnych i średniego dozoru technicznego powinno przypadać co najmniej 70% funduszu nagród.

3. Nagrody z funduszu nagród przyznawane są w okresach kwartalnych lub półrocznych, w ciągu 1 miesiąca po zakończeniu kwartału lub półrocza.

4. Nagrody z funduszu nagród dla pracowników przedsiębiorstwa przyznaje dyrektor po zasięgnięciu opinii rady robotniczej.

5. Dyrektorzy przedsiębiorstw w porozumieniu z radą robotniczą ustalą szczegółowe regulaminy nagradzania pracowników. Regulaminy powinny określać w szczególności wykaz stanowisk, które mogą być objęte nagradzaniem z funduszu nagród, zasady i tryb rozdziału oraz terminy wypłat nagród."

78

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 5 kwietnia 1965 r.

w sprawie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczeń społecznych i rent dla pracowników zatrudnionych na łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego.

(Dziennik Ustaw z dnia 26 kwietnia 1965 r. Nr 15, poz. 105)

Na podstawie art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. Nr 51, poz. 396 z późniejszymi zmianami) oraz art. 10 ust. 5 dekretu z dnia 25 czerwca 1954 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. z 1958 r. Nr 23, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. Dla pracowników zatrudnionych na łodziach indywidualnego rybołówstwa morskiego podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz rent stanowi miesięczny zarobek zryczałtowany w wysokości 1.000 zł.

§ 2. 1. Ryczałt określony w § 1 przyjmuje się za podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, świadczeń z ubezpieczenia na wypadek

choroby i macierzyństwa oraz rent, chociażby praca wykonywana była w niepełnym wymiarze godzin i nie przez wszystkie dni w miesiącu z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2.

2. W razie wykonywania pracy tylko przez część miesiąca wskutek zawiazania lub rozwiązania stosunku pracy w ciągu miesiąca albo wskutek pobierania zasiłku z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zarobek obliczony za dni faktycznie przepracowane, w wysokości po 40 zł dziennie.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1965 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

79

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 kwietnia 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów.*(Monitor Polski z dnia 15 kwietnia 1965 r. Nr 19, poz. 85)*

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 1950 r. Nr 50, poz. 458 i Nr 53, poz. 489 oraz z 1956 r. Nr 12, poz. 61) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 29 grudnia 1962 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów (Monitor Polski z 1963 r. Nr 2, poz. 4) wprowadza się następującą zmianę:

w § 5 po ust. 1 dodaje się nowy ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Lekarzom odbywającym specjalizację w dziedzinie higieny ogólnej i epidemiologii, psychiatrii, chorób płuc lub pediatrii zalicza się ponadto do stażu specjalizacyjnego na 1 stopień specjalizacji okres pracy w danej dziedzinie medycyny, odbyty w drugim roku stażu podyplomowego, jeżeli praca ta była wykonywana w warunkach określonych w ust. 1.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
w z. B. Bednarski

80

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 1 kwietnia 1965 r.

w sprawie zatrudniania absolwentów wyższych szkół zagranicznych.*(Monitor Polski z dnia 27 kwietnia 1965 r. Nr 20, poz. 93)*

Na podstawie art. 6 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zatrudnianiu absolwentów szkół wyższych (Dz. U. Nr 8, poz. 48) oraz § 63 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Studenci skierowani na wniosek krajowej szkoły wyższej do odbycia studiów wyższych za granicą, będący na ostatnim i przedostatnim roku studiów za granicą, mogą zawierać umowy przedwstępne z zakładami pracy upoważnionymi do zawierania umów przedwstępnych. Umowa przedwstępna może być zawarta przez studenta podczas jego pobytu w kraju bądź za granicą w drodze korespondencyjnej.

2. Do umów przedwstępnych określonych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy § 12 ust. 2, 3, 5 i 6, § 13 ust. 1 i 2, § 14 pkt 2, § 15 oraz § 16 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1964 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół wyższych oraz orzekania o obowiązku zwrotu kosztów wykształcenia (Dz. U. Nr 22, poz. 146), zwanego w dalszym ciągu „rozporządzeniem”.

§ 2. 1. Absolwent wyższej szkoły za granicą, który w czasie studiów zawarł umowę przedwstępną, obowiązany jest w ciągu 30 dni od dnia ukończenia studiów uzgodnić z pełnomocnikiem Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac do spraw zatrudniania absolwentów szkół wyższych, zwanym w dalszym ciągu „pełnomocnikiem”, dokładną datę podjęcia pracy.

2. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia ukończenia studiów.

3. Przepis § 17 ust. 2 rozporządzenia stosuje się odpowiednio.

§ 3. 1. Absolwent, który w czasie studiów nie zawarł umowy przedwstępnej, obowiązany jest w ciągu 40 dni od dnia ukończenia studiów zgłosić się do pełnomocnika po przydział skierowania.

2. Do skierowań, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy § 12 ust. 2, 3 i 5, § 17 ust. 2, § 19 ust. 2—5 oraz § 20 rozporządzenia.

3. Podjęcie pracy powinno nastąpić nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od dnia ukończenia studiów.

§ 4. 1. Wykaz studentów ostatniego i przedostatniego roku studiów szkół wyższych zagranicznych z wyłączeniem studentów, którzy zawarli umowy przedwstępne, pełnomocnik przekazuje zainteresowanemu ministerstwu (urzędowi centralnym).

2. Na podstawie wykazów, o których mowa w ust. 1, ministerstwa (urzędy centralne) zgłaszają propozycje pracy do pełnomocnika.

§ 5. Studenci mogą zawierać umowy przedwstępne lub być zatrudniani na podstawie skierowania tylko w zakładach pracy objętych wykazem znajdującym się u pełnomocnika. Wykaz ten zawiera zakłady pracy objęte planem umów przedwstępnych oraz zgłoszone bezpośrednio do pełnomocnika przez zainteresowane ministerstwa (urzędy centralne).

§ 6. Skierowania do pracy w wypadkach określonych w § 3 wydaje pełnomocnik na podstawie opinii komisji powołanej przez Ministra Szkolnictwa Wyższego.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

ZARZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 22 kwietnia 1965 r.

w sprawie ustalenia wzoru odznaki „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej”, trybu jej nadawania oraz sposobu wręczania i noszenia.*(Monitor Polski z dnia 3 maja 1965 r. Nr 21, poz. 99)*

Na podstawie § 5 uchwały nr 337 Rady Ministrów z dnia 4 listopada 1964 r. w sprawie ustanowienia i nadawania odznaki „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej” (Monitor Polski Nr 76, poz. 353) zarządza się, co następuje:

§ 1. Odznaka „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej”, zwana dalej „odznaką”, jest zaszczytnym wyróżnieniem zawodowym i społecznym nadawanym pracownikom służby weterynaryjnej przez Ministra Rolnictwa.

§ 2. 1. Odznaka posiada kształt regularnego ośmioboku o przekątnej 28 mm. Na środkowym polu odznaki widnieje krótki miecz obosieczny opleciony dwoma wężami, a po obu stronach miecza gałązki laurowe (po pięć listków i 4 owoce). W otoku odznaki umieszczony jest napis „Za wzorową pracę w służbie weterynaryjnej”. Odznaka wykonana jest z metalu w kolorze srebrnym. Wszystkie rysunki i napisy są wypukłe. Na odwrotnej stronie odznaki znajduje się zakrętka służąca do umocowania jej na ubiorze.

2. Wzór odznaki oraz wzór dyplomu stwierdzającego jej nadanie stanowią załączniki nr 1 i 2 do zarządzenia. Wzór legitymacji uprawniającej do noszenia odznaki stanowi załącznik nr nr 3*).

§ 3. Odznakę nosi się na prawej klapie marynarki.

§ 4. Odznakę nadaje Minister Rolnictwa na wniosek kierownika jednostki organizacyjnej, w której zatrudniony jest pracownik zasługujący na wyróżnienie, albo na wniosek organizacji związkowej lub społecznej, a w szczególności Zrzeszenia Lekarzy Weterynaryjnych oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa,

zgłoszony przez zarządy główne wymienionych organizacji.

§ 5. 1. Wniosek kierownika jednostki organizacyjnej podległej prezydium powiatowej rady narodowej powinien być zaopiniowany przez wydział rolnictwa i leśnictwa tegoż prezydium, a następnie przez wydział rolnictwa i leśnictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wniosek zaś kierownika jednostki organizacyjnej podległej prezydium wojewódzkiej rady narodowej powinien być zaopiniowany przez wydział rolnictwa i leśnictwa tego prezydium.

2. Wnioski o nadanie odznaki powinny być kierowane do Ministerstwa Rolnictwa — Departament Weterynarii.

3. Wzór wniosku o nadanie odznaki stanowi załącznik nr 4*) do zarządzenia.

§ 6. 1. Wręczenie odznaki, dyplomu i legitymacji odbywa się w sposób uroczysty.

2. Wręczenia dokonuje Minister Rolnictwa lub przewodniczący prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej albo upoważniona przez nich osoba.

3. Ministerstwo Rolnictwa — Biuro Osobowe prowadzi ewidencję wydanych odznak.

4. Fakt nadania odznaki odnotowuje się w aktach personalnych pracownika.

§ 7. Utratę lub pozbawienie odznaki odnotowuje się w aktach personalnych pracownika.

§ 8. W razie zagubienia, zaginięcia lub zniszczenia odznaki, dyplomu lub legitymacji może być wydany duplikat.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa: *M. Jagielski*

*) Załączniki pominięto.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU DROBNEJ WYTWÓRCZOŚCI I MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 16 kwietnia 1965 r.

w sprawie organizowania usług w ramach działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstw państwowych.*(Monitor Polski z dnia 6 maja 1965 r. Nr 22, poz. 108)*

Na podstawie § 5 ust. 1 pkt 6 i ust. 5 uchwały nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 95, poz. 444) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przedsiębiorstwa państwowe mogą w ramach działalności pozaoperacyjnej o charak-

terze socjalno-bytowym organizować przykładowe placówki świadczenia usług dla zatrudnionych w nich pracowników, zwane dalej „zakładami usługowymi”. Zakłady usługowe powinny być organizowane dla świadczenia niektórych typowych usług pierwszej potrzeby, jak krawiectwo, szewstwo, fryzjerstwo, pralnictwo, łaźniennictwo i innych, określonych jako usługi

dla ludności w załączniku nr 1 do uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262, z 1961 r. Nr 21, poz. 99 i z 1963 r. Nr 13, poz. 68).

2. Zamiast zakładów usługowych mogą być organizowane przez jednostki wyspecjalizowane przykładowe punkty przyjmowania przedmiotów do napraw lub innych usług (punkty przyjęć) wykonywanych przez te jednostki, działające na zewnątrz zakładu pracy.

§ 2. 1. Organizowanie świadczenia usług w ramach działalności pozaoperacyjnej przez przedsiębiorstwa państwowe powinno następować przede wszystkim w drodze powierzenia prowadzenia zakładów usługowych państwowym i spółdzielczym jednostkom gospodarczym wyspecjalizowanym w prowadzeniu działalności usługowej, obejmującym swoim zasięgiem działania teren, na którym jest zlokalizowane przedsiębiorstwo. Przedsiębiorstwa państwowe prowadzące dotychczas działalność usługową we własnym zakresie mogą powierzyć jej prowadzenie jednostkom wyspecjalizowanym.

2. W razie braku jednostek wyspecjalizowanych na danym terenie (ust. 1) lub niezaspokajania przez nie istniejących potrzeb albo gdy inne względy przemawiają za prowadzeniem zakładu usługowego przez przedsiębiorstwo państwowe we własnym zakresie, przedsiębiorstwo to może podjąć bezpośrednią działalność w zakresie świadczenia usług na zasadach ustalonych uchwałą nr 402 Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1963 r. w sprawie działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym przedsiębiorstw państwowych (Monitor Polski Nr 95, poz. 444) oraz na zasadach niniejszego zarządzenia.

3. W razie prowadzenia przez przedsiębiorstwa państwowe działalności usługowej w ramach działalności pozaoperacyjnej o charakterze socjalno-bytowym w rozmiarach nie uzasadniających zorganizowania odrębnego zakładu usługowego, przedsiębiorstwa te obowiązane są w ramach prowadzonej działalności pozaoperacyjnej do wyodrębnienia kosztów i dochodów każdego rodzaju świadczonych usług.

§ 3. 1. Powierzenie prowadzenia działalności usługowej wyspecjalizowanej jednostce organizacyjnej następuje na podstawie umowy zawartej przez przedsiębiorstwo z jednostką wyspecjalizowaną, określającej wzajemne prawa i obowiązki stron. Zawarcie takiej umowy w zakresie usług pralniczych i łazienniczych wymaga uzyskania uprzednio zgody organu do spraw gospodarki komunalnej prezydium rady narodowej, na której terenie jednostka wyspecjalizowana prowadzi działalność usługową. Warunki zawartej umowy pomiędzy przedsiębiorstwem państwowym a jednostką wyspecjalizowaną nie mogą przewidywać dofinansowania działalności jednostki organizującej usługi, z wyjątkiem wypadku przewidzianego w ust. 2.

2. W celu umożliwienia jednostce wyspecjali-

zowanej zorganizowania działalności usługowej i zapewnienia rentowności w granicach do 5%, przedsiębiorstwo powierzające takiej jednostce organizację usług poza przydzieleniem jej odpowiedniego lokalu na zakład usługowy i przystosowaniem go do wykonywania danego rodzaju usług (z wyjątkiem wyposażenia) może przez okres do 1 roku (okres rozruchu) pokrywać całkowicie lub częściowo koszty używania tego lokalu (czynsz, opał, energia elektryczna, utrzymanie czystości itp.) w razie niemożności osiągnięcia przez jednostkę wyspecjalizowaną określonego minimum rentowności prowadzonej przez nią działalności usługowej. W wyjątkowo uzasadnionych wypadkach okres ten może być przedłużony najdalej do 3 lat.

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy przedsiębiorstw podległych i nadzorowanych przez Ministra Rolnictwa, z wyjątkiem postanowień dotyczących przydzielenia odpowiedniego lokalu i przystosowania go do wykonywania danego rodzaju usług oraz pokrywania opłat z tytułu czynszu za używanie lokalu, jednak nie dłużej niż przez okres jednego roku.

§ 4. 1. Usługi wykonywane przez wydziały działalności podstawowej bądź pomocniczej przedsiębiorstwa, polegające na wykonywaniu remontów bieżących i konserwacji lokali, maszyn i urządzeń zakładów usługowych prowadzonych w ramach działalności pozaoperacyjnej oraz na dostawie energii elektrycznej, wody, gazu, pary itp. na rzecz tych zakładów, powinny być rozliczane według kosztów własnych obliczonych na zasadach obowiązujących przedsiębiorstwo.

2. Usługi wykonywane przez zakłady usługowe, prowadzone bezpośrednio przez przedsiębiorstwo w ramach działalności pozaoperacyjnej, na rzecz działalności operacyjnej tych przedsiębiorstw lub innych przedsiębiorstw i jednostek powinny być rozliczane zgodnie z obowiązującymi cenami i taryfami.

3. W przedsiębiorstwach, w których świadczenie usług stanowi ich działalność podstawową lub pomocniczą, nie zalicza się do działalności pozaoperacyjnej usług świadczonych pracownikom przedsiębiorstwa. Usługi te powinny być traktowane jako usługi świadczone na zewnątrz przedsiębiorstwa na zasadach ogólnie obowiązujących.

§ 5. 1. Przy prowadzeniu zakładu usługowego bezpośrednio przez przedsiębiorstwo państwowe w ramach działalności pozaoperacyjnej mają zastosowanie obowiązujące przepisy dotyczące prowadzenia działalności usługowej przez jednostki gospodarki społecznej, a w szczególności przepisy w zakresie:

1) posiadania przez osoby wykonujące usługi odpowiednich kwalifikacji,

2) nieprzekraczania ogólnie obowiązujących cenników usług, z tym że ceny niższe od ogólnie obowiązujących można stosować tylko w razie rentowności zakładu usługowego.

2. Przedsiębiorstwa państwowe prowadzące

bezpośrednio zakłady usługowe powinny stosować do pracowników zatrudnionych w poszczególnych rodzajach tej działalności takie zasady wynagradzania, jakie obowiązują w państwowych lub spółdzielczych jednostkach organizacyjnych prowadzących działalność usługową danego rodzaju.

§ 6. Przedsiębiorstwa państwowe, zainteresowane ułatwieniem świadczenia usług dla zatrudnionych w nich pracowników, powinny występować z postulatami w tym zakresie do wydziałów przemysłu, wydziałów gospodarki komunalnej prezydentów powiatowych (miejskich) rad narodowych, które zgodnie z zarządzeniem nr 32 Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1961 r. w sprawie zakresu i sposobu koordynacji działalności usługowej (Monitor Polski Nr 22, poz. 105) koordynują działalność jednostek gospodarczych w dziedzinie usług dla ludności, oraz bezpośrednio do jednostek prowadzących działalność usługową.

§ 7. W celu ułatwienia, organizowania działalności usługowej w przedsiębiorstwach państwowych jednostki wyspecjalizowane prowadzące działalność usługową powinny występować do zlokalizowanych na ich terenie działania dużych zakładów pracy z propozycjami uruchomienia w nich odpowiednich placówek usługowych. Propozycje uruchomienia placówek usługowych w zakresie usług pralniczych i łazienniczych powinny być kierowane za pośrednictwem organów do spraw gospodarki komunalnej, wymienionych w § 6.

§ 8. Kontrolę działalności zakładów usłu-

gów prowadzonych bezpośrednio przez przedsiębiorstwa w ramach działalności pozaoperacyjnej sprawują jednostki nadrzędne przedsiębiorstw oraz organy prezydentów rad narodowych, powołane do koordynacji działalności usługowej na rzecz ludności.

§ 9. Dla usług, o których mowa w § 1 ust. 1, wykonywanych w ramach działalności pozaoperacyjnej, przedsiębiorstwa prowadzą ewidencję kosztów i dochodów w podziale na poszczególne rodzaje usług. Ewidencja kosztów powinna co najmniej uwzględniać następujące elementy: płace i ubezpieczenia, materiały, amortyzacja, pozostałe koszty; w ewidencji dochodów powinny być wyodrębnione dochody od ludności.

§ 10. Sprawozdawczość finansową z działalności pozaoperacyjnej przedsiębiorstwa sporządzają zgodnie z instrukcjami Głównego Urzędu Statystycznego.

§ 11. Ministerstwa nadzorujące przedsiębiorstwa prowadzące działalność usługową w zakresie objętym niniejszym zarządzeniem (w tym również w zakresie usług pralniczych i łazienniczych) przedstawiają Komitetowi Drobnej Wytwórczości roczne analizy opisowe z tej działalności, uwzględniające poszczególne rodzaje usług prowadzonych przez przedsiębiorstwa państwowe, w terminie przewidzianym dla sprawozdawczości finansowej.

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Drobnej Wytwórczości: W. Lechowicz

Minister Gospodarki Komunalnej: w z. A. Alster

83

ZARZĄDZENIE Nr 31 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 29 kwietnia 1965 r.

w sprawie zatrudniania cudzoziemców.

(Monitor Polski z dnia 10 maja 1965 r. Nr 23, poz. 110)

W celu ujednolicenia postępowania przy zatrudnianiu cudzoziemców zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Cudzoziemiec, tj. obywatel państwa obcego lub bezpaństwowiec, może być zatrudniony w państwowym zakładzie pracy (urzędzie, instytucji lub przedsiębiorstwie), jeżeli:

1) obowiązujące przepisy nie uzależniają zatrudnienia od posiadania obywatelstwa polskiego,

2) ubiegający się o pracę posiada zezwolenie na pobyt stały w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

2. Zatrudnienia cudzoziemca przebywającego w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej na podstawie konwencji o małym ruchu granicznym nie uzależnia się od posiadania zezwolenia na pobyt stały.

§ 2. 1. Zatrudnienie cudzoziemca w zakładzie pracy, o którym mowa w § 1 ust. 1, wymaga — w każdym wypadku — uprzedniego pisemnego zezwolenia kierownika zakładu pracy.

2. Zezwolenie musi być uzyskane przed zawarciem umowy o pracę i przed dopuszczeniem do pracy.

3. Zezwolenie może być w każdym czasie przez kierownika zakładu pracy cofnięte.

§ 3. 1. Przed wydaniem zezwolenia określonego w § 2 zakład pracy (§ 1 ust. 1) mający zatrudnić cudzoziemca zasięga opinii właściwej ze względu na jego miejsce zamieszkania komendy wojewódzkiej (równorzędnej) Milicji Obywatelskiej, załączając ankietę cudzoziemca, która powinna zawierać:

1) nazwisko i imię,

2) datę i miejsce urodzenia,

3) obywatelstwo,

4) dane dotyczące dokumentu stwierdzającego tożsamość (seria i numer właściwego dokumentu obcego lub dowodu tożsamości cudzoziemca oraz termin jego ważności),

5) nazwę organu, który wydał kartę stałego pobytu, i datę jej wydania,

- 6) zawód,
- 7) nazwę zakładu pracy, mającego zatrudnić cudzoziemca,
- 8) uzasadnienie celowości zatrudnienia cudzoziemca,
- 9) charakterystykę zawodową cudzoziemca.

2. W razie negatywnej opinii komendy wojewódzkiej (równorzędnej) Milicji Obywatelskiej cudzoziemiec nie może być zatrudniony.

§ 4. O każdym rozwiązaniu stosunku pracy z cudzoziemcem kierownik zakładu pracy (§ 1 ust. 1) obowiązany jest poinformować właściwą ze względu na miejsce zamieszkania cudzoziemca komendę wojewódzką (równorzędną) Milicji Obywatelskiej.

§ 5. Zaleca się centralnym organom spółdzielczym wydanie poleceń zobowiązujących podległe jednostki organizacyjne do zastosowania zasad określonych w niniejszym zarządzeniu.

§ 6. Minister Spraw Wewnętrznych może zwolnić niektóre zakłady pracy od obowiązku zasię-

gania opinii komendy wojewódzkiej (równorzędnej) Milicji Obywatelskiej w sprawie zamierzonego zatrudnienia określonych kategorii cudzoziemców.

§ 7. Przepisy zarządzenia nie dotyczą cudzoziemców (stażystów, stypendystów, specjalistów) zatrudnionych na podstawie porozumień i umów międzynarodowych, jak również cudzoziemców zatrudnionych przez placówki zagraniczne Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

§ 8. Nie wymaga zezwolenia przewidzianego w zarządzeniu dalsze zatrudnienie cudzoziemca, jeżeli nastąpiło ono na podstawie zezwolenia uzyskanego w trybie przepisów dotyczących zatrudniania cudzoziemców, wydanych przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia — przez okres ważności tego zezwolenia.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

84

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 17 kwietnia 1965 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie sposobu i porządku przedstawiania wniosków o nadanie odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, wzoru rysunkowego tej odznaki i jej wymiaru, trybu wręczania i sposobu jej noszenia.

(*Monitor Polski z dnia 10 maja 1965 r. Nr 23, poz. 111*)

Na podstawie § 6 uchwały Rady Ministrów z dnia 18 lipca 1950 r. o ustanowieniu i nadaniu odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia” (*Monitor Polski z 1950 r. Nr A-85, poz. 1032 i z 1956 r. Nr 101, poz. 1167*) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 14 listopada 1950 r. w sprawie sposobu i porządku przedstawiania wniosków o nadanie odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia”, wzoru rysunkowego tej odznaki, jej wymiaru, trybu wręczania i sposobu jej noszenia (*Monitor Polski Nr A-126, poz. 1559*) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wnioski o nadanie odznaki „Za wzorową pracę w służbie zdrowia” przedstawia się Mini-

sterstwu Zdrowia i Opieki Społecznej za pośrednictwem organów określonych w § 3 ust. 2 lub 3. Jeżeli wręczenie odznaki z uzasadnionych przyczyn ma nastąpić w określonym dniu, w szczególności w związku z jubileuszem długoletniej pracy lub działalności pracownika służby zdrowia bądź w związku z odznaczeniem pracowników za wybitne osiągnięcia, wniosek o nadanie odznaki powinien być przedstawiony na 4 tygodnie przed tym dniem.”;

2) w § 6 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Odznakę „Za wzorową pracę w służbie zdrowia” wręcza się w uroczysty sposób.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Sztachelski

85

WYJAŚNIENIE NR 2 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 8 lutego 1965 r.

w sprawie zaliczania do kategorii zatrudnienia pracowników Sosnowieckich Odlewni Staliwa.

(*Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 marca 1965 r. Nr 1, poz. 1*)

Na podstawie § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (*Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 oraz z 1964 r.*

Nr 34, poz. 215) Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Ministrem Górnictwa i Energetyki oraz Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

1. Pracownicy Sosnowieckich Odlewni Staliwa zatrudnieni przy piecach martenowskich są objęci poz. 9 działu II wykazu prac wykonywanych w warunkach szkodliwych dla zdrowia, uprawniających do zaliczenia do I kategorii zatrudnienia, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia

(Dz. U. z 1956 r. Nr 39, poz. 176 i z 1964 r. Nr 34, poz. 215).

2. Do pozostałych pracowników Sosnowieckich Odlewni Staliwa mają zastosowanie działy I i IX wykazu, o którym mowa w pkt 1.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

86

WYJAŚNIENIE Nr 8 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 30 grudnia 1964 r.

w sprawie wypłacania przejściowego dodatku kwartalnego za okres pobierania przez pracownika zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 marca 1965 r. Nr 1, poz. 2)

Na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) — Komitet Pracy i Płac w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

W związku z wątpliwościami, czy dodatek kwartalny przewidziany uchwałą Nr 301/63 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących — przysługuje również pracownikowi za okres pobierania przez niego zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby lub macierzyństwa, należy uznać, że dodatek przysługuje pracownikowi również w okresie niezdol-

ności do pracy, za który otrzymuje wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy (połogowy).

Dodatek ten jest wypłacany:

— z funduszu zakładu pracy za kwartały, w których w ostatnim dniu kwartału pracownik pozostaje w stosunku pracy,

— z funduszy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za kwartały, w których pracownik w ostatnim dniu kwartału nie pozostaje w stosunku pracy lecz pobiera zasiłek chorobowy po ustaniu stosunku pracy.

Za podstawę ustalenia prawa do dodatku przyjmuje się zarobek pracownika, stanowiący podstawę obliczenia zasiłku chorobowego.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
A. Burski

87

WYJAŚNIENIE Nr 1 KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 7 stycznia 1965 r.

w sprawie premiowania pracowników umysłowych zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych oraz w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących te przedsiębiorstwa.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 20 marca 1965 r. Nr 1, poz. 3)

W związku z zapytaniem w sprawie interpretacji niektórych postanowień uchwał Rady Ministrów:

— Nr 130 z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie premiowania pracowników umysłowych w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Monitor Polski Nr 32, poz. 138),

— Nr 132 z dnia 4 maja 1964 r. w sprawie zasad wynagradzania pracowników zatrudnionych w zjednoczeniach (jednostkach równorzędnych) grupujących państwowe przedsiębiorstwa przemysłowe i budowlano-montażowe (Monitor Polski Nr 32, poz. 140)

Komitet Pracy i Płac, na podstawie art. 3 pkt 9 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właści-

wości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119), w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych wyjaśnia, co następuje:

I. Sposób gospodarowania rezerwą funduszu premiowego

1. Wyznaczając przedsiębiorstwu (zjednoczeniu) zadanie dodatkowe, premiowane z rezerwy funduszu premiowego — zjednoczenie (ministerstwo) zobowiązane jest do określenia wysokości premii za wykonanie tego zadania. Środki finansowe tej rezerwy powinny być przeznaczone na realizację zadań wyznaczonych w ciągu okresu premiowania, zwłaszcza za zadania z zakresu eksportu i postępu technicznego, w tym na wy-

płatę podwyższonych premii za opracowanie tematów postępu technicznego w wypadkach, o których mowa w § 9 ust. 3 zarządzenia Nr 62 Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki z dnia 12 października 1964 r. w sprawie regulaminu nagradzania z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego oraz zasad premiowania za realizację prac w dziedzinie przygotowania i wprowadzenia nowej techniki.

2. Uruchomienie rezerwy funduszu premiowego i wypłata premii za wykonanie zadania, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić bezpośrednio po wykonaniu zadania — na podstawie decyzji:

- ministerstwa w stosunku do zjednoczeń,
- zjednoczenia w stosunku do przedsiębiorstw.

3. Jeżeli zadania dodatkowe, za wykonanie których przysługuje premia z rezerwy funduszu premiowego dla kierownictwa, nie są ściśle związane z wynikiem ekonomicznym przedsiębiorstwa w danym roku, premie te mogą nie być uzależnione od kształtowania się tego wyniku.

4. Premie wypłacane z rezerw funduszu premiowego nie mogą przekraczać łącznie z pozostałymi premiami, ustalonych obowiązującymi przepisami górnych limitów premii indywidualnych.

II. Równorzędność stanowisk pracowników zarządu przedsiębiorstwa.

Równorzędnymi stanowiskami pod względem kwalifikacji do stanowisk: ekonomista, planista, instruktor, kontroler, rewident, określonych w ust. 10 załącznika do uchwały Nr 130 Rady Ministrów z dnia 4 maja 1964 r. (Monitor Polski Nr 32, poz. 138) — są stanowiska, dla których ustalone zostały w branżowych taryfikatorach kwalifikacyjnych takie same kwalifikacje (wykształcenie, staż pracy), a zakres czynności osób zatrudnionych na tych stanowiskach wymaga ustalenia takich kwalifikacji.

Na przykład:

Dla stanowiska „księgowy” ustalone zostały różne kwalifikacje w zależności od wymaganego w danej branży poziomu i organizacji księgowości. Jako uprawnionych do premii z poz. „A” II części funduszu premiowego uważa się „księgowych” w tych branżach, w których kwalifikacje tego stanowiska zrównane są z kwalifikacjami określonymi dla stanowisk „ekonomista, planista, instruktor, kontroler, rewident”.

III. Potrącenia premii.

Nieprzyznanie pracownikowi premii lub jej zmniejszenie poniżej określonego udziału w fun-

duszu premiowym danej komórki organizacyjnej (grupy pracowników) — wynikające z postanowień zakładowego regulaminu premiowania bądź zakładowych regulaminów pracy — wymaga uzasadnienia; uzasadnienie to udostępnia się pracownikowi na jego żądanie w formie pisemnej.

IV. Premiowanie w okresie urlopu.

W okresie urlopu oraz w okresach choroby lub innych zwolnień, w czasie których przysługuje wynagrodzenie jak za urlop — pracownikom umysłowym przysługuje — jeżeli postanowienia układów zbiorowych pracy nie określają inaczej — premia w takiej wysokości jaką otrzymaliby gdyby pracowali tj. w wysokości określonej udziałem danego pracownika w funduszu premiowym komórki organizacyjnej, w której jest zatrudniony.

V. Wyznaczanie zadań z zakresu dyscypliny ładunkowej i premiowanie za wykonanie tych zadań.

Postanowienia uchwały Nr 50 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie przestrzegania dyscypliny ładunkowej przy przewozie towarów koleją (Monitor Polski Nr 7, poz. 35) zostały uchylone postanowieniami uchwał Rady Ministrów Nr 130 i 131 z dnia 4 maja 1964 r. w stosunku do pracowników przedsiębiorstw objętych tymi uchwałami — w części dotyczącej rygorów w postaci potrąceń z premii przewidzianych dla personelu kierowniczego.

Zadania z zakresu przestrzegania dyscypliny ładunkowej powinny stanowić podstawę premiowania dla tych komórek organizacyjnych, premiowanych z poz. „A” II części i z III części funduszu premiowego, do których zakresu czynności wchodzi prace dotyczące: terminowego załadunku, wyładunku, przetaczania wagonów, podstawiania wagonów na punkt zdawczo-odbiorczy w terminie i w stanie określonym przez przedsiębiorstwo „PKP”.

Zakres osób premiowanych za wykonanie tych zadań powinien zależeć od organizacji wszystkich prac związanych z dyscypliną ładunkową; członkowie kierownictwa odpowiedzialni za organizację tych prac mogą być premiowani za poprawę dyscypliny ładunkowej z rezerwy funduszu premiowego.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:

A. Burski

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Kopernika 36/40

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę na zagranicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowowiejska Nr 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.